

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 4 (392)

Субота, 25 січня 1975 р.

Ціна 2 коп.

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ВИЩЕ ПРАПОР СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ!

ПОЧИН КИЯН ПІДТРИМАНО!

Натхненні рішеннями грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС і Зверненням Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, трудівників Полтавського УВП-1 з великим трудовим піднесенням і творчою ініціативою розпочали завершальний рік дев'ятої п'ятирічки.

Робітники, інженерно-технічні працівники та службовці нашого УВП одностайно підтримали звернення колективу Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», дали тверде робітницьке слово наполегливо вести боротьбу за подальше підвищення ефективності виробництва, поліп-

шення якості продукції, економії сировини та матеріалів і взяли підвищені соціалістичні зобов'язання на 1975 рік:

— річний виробничий план з реалізації і випуску товарної продукції виконати достроково — до 22 грудня 1975 року;

— випустити і реалізувати понад план продукції на 100 тисяч карбованців;

— підвищити продуктивність праці проти плану на 2,2 процента;

— одержати надплановий прибуток в сумі 23 тисячі карбованців;

— зекономити електроенергії 8,5 тисячі кіловат-годин;

— підвищити продуктивність праці проти 1974 року на 4,2 процента;

У завершальному році п'ятиріччя радянський народ відзначатиме 30-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні. До цієї знаменної дати колектив Полтавського УВП-1 готує нові трудові подарунки Батьківщині. В дні підготовки до цього ювілею наш колектив працюватиме з подвоєною енергією з тим, щоб дати продукції більше, кращої якості, з найменшими затратами.

Н. ТЕЛЮКОВА,
заст. директора Полтавського УВП-1 по виховній роботі.

БІЛА ЦЕРКВА. Колектив учбово-виробничого підприємства з великим політичним піднесенням зустрів Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу.

У відповідь на звернення трудівників Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», які закликали всіх членів УТОГ активно включитися в соціалістичне змагання за дострокове виконання виробничого плану 1975 року й ознаменувати завершальний рік дев'ятої п'ятирічки ударною працею, підвищенням ефективності виробництва і якості продукції, колектив підприємства за рахунок використання внутрішніх резервів і можливостей взяв зустрічний план: в завершальному році п'ятирічки додатково випустити швейних виробів на 50 тисяч карбованців. Продуктивність праці підвищити на 2,5 процента.

У перші дні січня на УВП до ладу став секційний потік, що дасть протягом року економічний ефект 35 тисяч карбованців. Крім цього, поліпшиться якість продукції і зросте продуктивність праці на 13 процентів.

З початку завершального року дев'ятої п'ятирічки найкращих виробничих успіхів домогся комсомольсько-молодіжний колектив, що його очолює майстер Любов Жех. Швей цієї бригади вже випустили понад завдання 263 костюми, виконавши січневий план на 106,1 процента. Особливо високих трудових показників домагаються в ці дні Ганна Чегус, Валентина Бочкало та Валентина Савельєва. Вони вже сьогодні трудяться в рахунок 1976 року.

Достроково виконала січневий план також і бригада № 2, де майстром Ф. А. Карук.

Завершити п'ятирічку до 7 листопада, а річний план — до 25 грудня — такі трудові рубежі Білоцерківських швейників.

Н. ГУЛЬДАШОВА,
заст. директора УВП по навчально-виховній роботі.

Ударниця комуністичної праці, швачка-мотористка Житомирського учбово-виробничого підприємства Ганна Михайлівна ПРОКОПЧУК особисту п'ятирічку завершила за три з половиною роки і нині працює в рахунок 1977 року.

Фото І. ЩЕРБАЮКА.

ПРО ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ВЕТЕРАНІВ
ВІЙНИ І ПРАЦІ В ГАЗЕТІ
«ПРАВДА УКРАЇНИ»

ЦК Компартії України обговорив надрукований 14 січня ц. р. в газеті «Правда України» відкритий лист групи колишніх фронтовиків, які відзначились у післявоєнний час ударною працею. В прийнятій постанові відзначається, що у відповідь на рішення грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС, промову товариша Л. І. Брежнєва на Пленумі, Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу прославлені воїни закликали своїх бойових товаришів, усіх трудящих республіки стати на Вахту Перемоги на честь 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні й ознаменувати славний ювілей новими досягненнями на трудовому фронті.

ЦК Компартії України підкреслив, що це цінне починання ветеранів війни і праці сприяє дальшому розвитку масового трудового героїзму, розгортанню всенародного соціалістичного змагання за дострокове виконання планів і завдань завершального року і п'ятирічки в цілому. Ініціаторами патріотичного почину виступили колишні фронтовики міст-героїв Києва, Одеси, Севастополя, Керчі, ряду областей республіки. Ветерани війни Дніпропетровщини стали на 30-тижневу трудову вахту. Досвід «фронтових ударних бригад» відроджують робітники Харкова. Вахти, присвячені містам-героям, несуть гірники Ворошиловградщини. Новими зверненнями закликали зустріти 30-річчя Перемоги колишні фронтовики Донецька, Запоріжжя, Херсона, Миколаївщини. Продовжуючи подвиг батьків і матерів — героїв Великої Вітчизняної війни, юнаки і дівчата республіки стають на ударну вахту під девізом: «За себе і за того хлопця», перевиконують норми, працюючи і за тих, хто віддав своє життя в боротьбі з фашистами за нашу Радянську Батьківщину.

Надаючи важливого значення почину героїв-фронтовиків, правофлангових п'ятирічки, Центральний Комітет Компартії України рекомендував партійним, радянським, профспілковим і комсомольським організаціям, господарським органам широко роз'яснити лист ветеранів війни і праці, надрукований у газеті. «Правда України», використати його в організаторській і політичній роботі по виконанні рішень грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС, Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу. Необхідно всемірно підтримувати прагнення кожного трудівника гідно зустріти ювілей Великої Перемоги, ознаменувати його новими трудовими досягненнями.

Особливої уваги, підкреслюється в постанові, заслуговує пропозиція ветеранів війни і праці про те, щоб кожен фронтовик став активним помічником партійної організації в ідеологічній роботі, полум'ям пропагандистом ідей радянського патріотизму, дружби народів СРСР, соціалістичного інтернаціоналізму, розробленої XXIV з'їздом КПРС Програми миру. Треба ширше залучати ветеранів Великої Вітчизняної війни до роботи наставниками молоді. Зустрічі ветеранів з молоддю, походи шляхами революційної, бойової і трудової слави, впорядкування священних для всіх нас місць поховання тих, хто віддав життя за честь і незалежність Вітчизни, дбайлива увага до їх сімей, до інвалідів війни — все це повинно бути постійно в полі зору партійних, радянських, профспілкових і комсомольських організацій, широкої громадськості.

В роботі по розвитку виробничої і громадської активності молоді, вихованню її на прикладі безсмертного подвигу старших поколінь слід керуватися порадами, висловленими в листі товариша Л. І. Брежнєва до комсомольців м. Москви — переможців соціалістичного змагання.

Редакціям газет, Держтелерадіо і Держкіно УРСР доручено всебічно висвітлювати хід соціалістичного змагання за гідну зустріч 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Центральний Комітет Компартії України висловлює тверду впевненість, що колишні фронтовики, які живуть в республіці, всі трудівники, наша молодь одностайно підтримають заклик ветеранів війни і праці, відгукнуться на нього новими виробничими перемогами, що слава бойова буде примножена славою трудовою в ім'я дальшого процвітання нашої великої Батьківщини. Трудящі України, як і всі радянські люди, внесуть вагомий вклад у виконання планів і соціалістичних зобов'язань 1975 року, під керівництвом партійних організацій успішно завершать дев'яту п'ятирічку і гідно зустрінуть наступний XXV з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу.

На Запорізькому УВП відбулися збори колективу, присвячені обговоренню Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу. Відкриваючи їх, головний інженер підприємства Адам Кіндратович Данишевський сказав:

— В минулому році колектив УВП досяг відрадних трудових успіхів. Тепер партія кличе нас до нових перемог в завершальному році п'ятирічки.

А. К. Данишевський відзначив, що УВП має чимало невикористаних можливостей і резервів, зокрема, у справі поліпшення використання обладнання, ущільнення робочого часу і ліквідації втрат робочого часу.

Потім виступили кращі трудівники учбово-виробничого підприємства — складальники транс-

форматорів Анастасія Яківна Богатирьова, штампувальники пресою Катерина Андріївна Ткаченко, бригадир дільниці складання трансформаторів Клавдія Мовчан та інші. Всі вони одностайно схвалили Звернення ЦК КПРС і дали слово, що працюватимуть ще краще.

Збори трудівників УВП обговорили й одностайно прийняли високі соціалістичні зобов'язання. Так, в 1975 році підприємство реалізує понад план продукції на 200 тисяч карбованців і завершить виконання річного завдання по випуску продукції не пізніше 15 грудня.

Підсумки роботи колективу УВП з перших днів завершального року п'ятирічки говорять про те, що його слово не розходиться з ділом.

С. МОРДУШЕНКО.

ДРОГОБИЧ. У відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу мебельники нашого підприємства широко розгорнули соціалістичне змагання за дострокове завершення виробничих планів першого кварталу. Виконання завдань дев'ятої п'ятирічки ми відчуваємо у щоденній турботі про нас рядових робітників. На виділені державні кошти були розширені виробничі площі, збудовано гуртожиток. Місяць тому робітники справили новосілля в 40-квартирному житловому будинку.

У відповідь на турботу партії, ударники комуністично праці, столяр М. Семич, слюсар М. Собко, майстер М. Юдицький закликали колектив працювати по-ударному, достроково закінчити п'ятирічку. На робітничих зборах прийнята одностайно резолюція, в якій колектив запевнив партію і уряд, що їх накреслення будуть виконані з честю.

І. СОБКО,
заст. секретаря комітету комсомолу Дрогобицького УВП.

З почуттям великого політичного і трудового піднесення сприйняли мебльовики Бродівського УВП Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу. Як тільки надійшли газети, в яких було опубліковано цей важливий документ, на підприємстві відбувся багатолюдний мітинг. Відкриваючи його, секретар парторганізації УВП Е. Магола сказала:

— Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу — це бойова програма дій на завер-

шальний рік дев'ятої п'ятирічки. — Девізом нашого змагання було й залишається: «Дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами!» — сказав у своєму виступі бригадир бригади по складанню більярдів П. В. Шевчук.

Учасники мітингу одностайно схвалили Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу і взяли підвищені соціалістичні зобов'язання на завершальний рік п'ятирічки.

І. ЧЕРНИЧУК,
робітник Бродівського УВП.

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЛІТНІЙ карокий юнак, з буйною копичкою чорного, як антрацит волосся, був розбуджений анбухом, який не розбудив лише мертвих...

Вересень 1941 року. На східній околиці Одеси йшли жорстокі бої. Вдень і вночі фашисти бомбили місто...

...Розривом бомби зірвало двері в кімнату, де він спав. Дихати не було чим, в голові сильно гуло і здавалося, що вона дуже розпухла. У вухах незвична мильна тиша... Хватаючись за поручні він по сходах збіг униз. Але що це? Долою правої руки раптом пронизав гострий біль. Кров збігала з потилиці за комір сорочки...

Лише на вулиці, де вітерець з моря уже розігнав пил і кіптяву вибуху бомби, він зрозумів, що поранений. Лівою рукою стис до-

лоню правої і нікого не бачачи, не чуючи, сам добрів до лікарні. Лікарі найшли у нього на потилиці осколок. Долою правої руки була розірвана аж до кістки.

Міцно скроєний організм Олександра витримав. Хірург видалив осколок, долою правої руки наспіх зашив. Червоні рубці на долоні і пальцях і через три десятиліття говорять самі за себе. Підлікувавши рачу на потилиці, лікарі не змогли повернути йому слух. На все життя Олександр Волик залишився глухим.

Він не лежав у госпіталі. Час був такий, що лікарям було не до нього. Лікарні були переповнені важкопораненими захисниками Одеси. Олександра вважали легкопораненим, ходячим.

Жив він у гуртожитку заводу «Жовтнева революція». Працював. Разом з іншими ремонтував міномети, зброю, танки. Коли грози зміцнів, його направили на передній край: будували вуличні барикади, встановлювали протиганкові надобни, підносили боеприпаси.

— Повітря! — Лягай! — кричав командир, забувши, що Олександр не чує. — Лягай!..

А він захоплений працею, нічого не помічає, несе ящик із снарядом. Командир підбігає до нього, смікає за рукав і обидва падають на покопирсану снарядом землю...

Окупована Одеса. Життя для Олександра настало нестерпне. Декілька разів його намагалися розстріляти як саботажника і симулянта. В решті-решт лікарі видали йому посвідку на російській, німецькій і румунській мові про те, що він глухонімий.

Жив перебиваючись з води на квас. Добував на руїнах будинків дрова, рубав недогорілі вікна і двері. Продавав це. Ніколи в житті не тримав шила і молотка шевця, а тепер доводилося лагодити взуття. Сидів в холодній будці зимою і підбивав каблук. За копійки. І так три з половиною роки...

Напочатку квітня 1944 в Одесі з'явилося багато есесівців, які нищили місто. Олександр ішов, ледве переставляючи опухлі ноги. Присів на камінь відпочити, звисавши на груди кучеряву голову. Раптом, ніби щось його штовхнуло, підняв голову — неподалік стояв есесівець із автоматом і пальцем мавив його до себе. Олександр подивився навкруги, зробив вигляд, що німець кличе когось іншого, піднявся, зробив в його напрямку декілька кроків і... де взялася сила, миттю перемахнув розвалену стіну метрів з півтора. Біг з усіх сил.

Біля одного з будинків йому зустрівся військовий. Це був чехословацький офіцер. Олександр сунув в руки йому своє посвідчення. Прочитавши його, офіцер доброзичливо показав хлопцеві на вхідні двері двоповерхового будинку. Пальцем вказав на горіще. Потім його палець описав у повітрі півдужжя і спустився стрілою донизу... Що це означало Олександр не зовсім зрозумів, але він повірив цій людині і швидко увійшов у будинок. Східці вели на горіще. Аж тепер Олександр зрозумів що з даху будинку треба кудись тікати. На даху, через поламану покрівлю

висунув голову і побачив поруч із цим будинком такий же по висоті будинок. Між будинками — вузький проміжок, біля метра. Обдираючи до крові поранену і здорову руки, працюючи руками і ногами впирався в поверхню стін і спускався все нижче і нижче. Під ногами земля. Вузький коридор між будинками привів його в напівзруйновану халупу. В підвалі її його зустріли два виснажених чоловіки, вік яких важко було встановити.

Три дні просиділи вони в підвалі...

10 квітня Радянська Армія звільнила Одесу. На другий день Олександр Волик зустрів одного з тих, хто сидів разом з ним у підвалі. Виявилось, що там вони опинилися при допомозі того ж чехословацького офіцера. Удвох брели по місту. Метрів за сто від того місця, де він сидів на камені, де зустрівся з есесівцем, у дворі біля глухої стіни лежали десятки розстріляних одеситів... Мороз пробіг по спині...

Зразу після звільнення Одеси Олександр Волик почав розшуки матері. Лише в 1959 році він одержав вісточку від неї. Вона жила в Маріуполі. Поїхав до неї. Працював спочатку на невеличкому прокатно-штампувальному заводі. Лише через десять років перейшов на новий ордену Леніна завод важкого машинобудування. Працював в інструментально-штампувальному цеху. Одинадцять років працював слюсарем-кавальником, освоїв складні і точні роботи. Нині він — механік по ремонту і налагоді машин з

електроприводом «Україна», «Горизонт», «Оптіма»... Освоїв складний електронний і електро-механічний автомат «ЗОЕМ-ТРОН-382».

— Самородок, відмінний майстер, — говорить про нього начальник бюро А. А. Дорошенко, — сумлінна людина і скромний товариш...

Олександр Олексійович Волик один обслуговує багаточисельний парк цих машин в цехах заводу. Я зустрівся з ним і Олександр Олексійович розповів:

— Я не задумувався про свої плани на майбутнє... Воно в мене забезпечене... Вільний час віддаю навчанню. Вивчаю нові машини, які з кожним роком все більше і більше впроваджуються на заводі.

У свої п'ятдесят два роки він зберіг юнацький запал і цікавість до вивчення нових машин. На його життєвому шляху зустрічались добрі люди, і від них він перейняв все людське. В роботі йому допомагають досвідчений інженер Вадим Михайлович Савосько, начальник бюро інформаційно-обчислювального центру, інженер А. А. Дорошенко та ін.

Разом з радянським народом буде зустрічати 30-річчя з Дня Перемоги і Олександр Олексійович Волик, йому буде про що розказати і поділитись з людьми...

І. ЛУНЬВ,
інженер.

На фото: пам'ятник Олександру МАТРОСОВУ в селищі Іванівка Ульяновської області, де жив і виховувався герой.

ЩЕ РАЗ ПРО КУЛЬТУРУ ПЕРЕКЛАДУ

Вже не раз писали про перекладачів на сторінках нашої газети і журналу «В єдином строю». Є немало чудових книг про міміку, які випустило Центральне правління УТОГ. В книгах є все, що необхідно знати перекладачам у своїй роботі. І все таки...

Недавно мені довелося побувати на одних зборах, де обговорювалось важливе питання. Але для мене, як і для багатьох інших, питання залишилися незрозумілими, а самі збори залишили в душі роздратування. І все це з вини перекладача. Її яскрава у блискітках сукня в дрібну сіру клітину просто не давала можливості зосередитись: клітини миготіли в очах, блискітки втомляли зір до головного болю.

Ця перекладачка у свій час відбула відповідну кількість годин на курсах підготовки перекладачів на Курсовій базі УТОГ, потім на курсах підвищення кваліфікації. Невже на курсах вчать тільки точному перекладу міміки і не вчать умінню відповідно одягатися. Адже це так важливо!

Нерідко, особливо в дні, коли проводяться великі заходи в житті організації: пленуми, збори, конференції — перекладачі приходять в красивому, яскравому одязі з багатьма прикрасами. Не враховують, що одна яскрава прикраса на грудях дуже шкодить зоровому сприйняттю мови, відвертає увагу. А перекладач же на роботі, і завдання його — донести до слухачів повноту того, про що йде мова. А оздоба, зайвіна їх на одязі зводять їх працю нанівець. Звичайно, кожна жінка і дівчина хоче бути одягненою модно і красиво, це правда, але ж не обов'язково одягатись на роботі в те, що так різко і втомлює очі.

Важко часом буває, коли відмінна перекладачка припускає в перекладі вільність: між словами перекладу вставляє свої, веде розмову із знайомими в залі про зовсім сторонні речі. Уявіть собі, що під час звичайної лекції у залі стоїть гамір, йдуть розмови, слів лектора не чути — так точно виходить, коли перекладач починає вставляти у переклад слова, які не відносяться до теми.

Здається, що з боку перекладача ця елементарна неувага до слухачів є разом з тим, неувагою до своєї праці. А чи можливо добре працювати, коли не любиш свою працю, не поважаєш тих, для кого працюєш?

Очевидно, Курсовій базі варто включити в програму курсів перекладачів розділи про культуру поведінки, про такт професійної етики перекладача, його одягу на роботі. А може варто подумати про введення для них уніформи?

М. НИРОВ,
інструктор Вінницького облвідділу УТОГ.

Урок геометрії у вечірній школі робітничої молоді міста Житомира.

Урок проводить вчителька Лідія Леонідівна Лось.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Багато вже говорилося про ділові контакти, які випливають із спільних інтересів УВП і культстанов. Виходячи з цього, слід сказати, що там, де партійні та профспілкові організації вміло використовують можливості клубних установ, там помітно зростає культурно-виховна робота, поліпшились форми і методи політичної освіти трудящих. Непогано поставлена ця робота в Будинках культури Житомирського, Миколаївського, Донецького, Сімферопольського облвідділів УТОГ. Тут традиційними стали вечори трудової слави, присвячені ветеранам виробництва, посвята у робітники, вечори-портрети та інші заходи, підготовка до яких проводиться спільно культстановами та підприємствами.

Необхідно сказати, що поряд з цим у деяких культзакладах Товариства побутує формалізм. Це породжується тим, що немає ще належної уваги і серйозного підходу до організації заходів, які плануються в клубах. Цей формалізм у деякій частині членів УТОГ породжує скептичне ставлення до клубної роботи. Іноді думають, що клуби вже «відіграли» свою роль, що могутній розвиток масової інформації позбавив клуби колишньої ролі. Та це далеко не так. Багато залежить від керівника культосвітньої установи, його творчості, ініціативи, вміння організувати навколо себе актив.

Відвідування культзакладів: клубів, Будинків культури — у великій мірі залежить від умілої організації масових заходів у них, від того, на якому рівні знаходиться там виховна робота. І, звичайно, від здібностей культпрацівників.

Деякі обласні відділи УТОГ ще не повністю використовують можливості, вирішуючи питання добору кадрів культпрацівників. Адже справа не в тому, що заповнена штатна одиниця, а в тому, хто стоїть за нею. Немало ще є випадків, коли до культзакладів потрапляють люди, які не обізнані із специфікою роботи, не мають відповідної освіти.

КІЛЬКА ДНІВ тому я надував провідати свого друга. Не встиг переступити порога, як до мене кинулась Людмила — дружина приятеля, і силоміць потягла на кухню...

— В ім'я нашої дружби скажи йому, що це не так. Ти єдина й остання надія, — вона стискала мою руку. — Ти ж сам знаєш, який він помисловий. Як убіє собі щось у голову...

— Почекай, почекай. Не все зразу, — перелякався я. — Що ти маєш на увазі?

— Ти хіба не знаєш? Дмитро хворий...

— А що в нього?

— Нічого страшного. Ангіна. Лікар сказав, що треба негайно вирізати гланди, бо може зашкодити серцю. А він не погоджується. Боїться операції. Переконай його, що це зовсім не страшно. Доведи, що ти переніс на собі і давно про це забув. А він тим більше перенесе. Здоровий же, як Геркулес. Лікар сказав, що з його серцем можна

ГЛАНДИ

(Гумореска)

двісті років жити. Скажи, що комар болючіше кусає, аніж хірург вирізує мигдалики...

Я полегшено зітхнув і зайшов до кімнати. Геркулес, розкинувши міцні руки, лежав на тахті й важко дихав. Його могутні груди, наче ковальські міхи, то піднімались, то опускались.

— Що це ти вилежуєшся? — удавано весело почав я.

— Ангіна. Ти ж знаєш, що у мене вона хронічна.

— То виріж гланди. Подумаєш, операція! — присуваючи до себе стільця, промовив я. — Бери приклад з мене. Ти пам'ятаєш, як я страждав? Теплого молока пити не міг, а тепер лід шматками ковтаю.

— Не можу. А відверто — боюся. На мить уявляю, як оце в горлі копірсятимуться — кров у жилах холодне...

— Дивак ти! Хіба це операція? Укус комара! Та що я кажу! У порівнянні з укусом комара — ніщо.

— Мели-мели! Можна подумати, що ти її на собі переніс!

— Ну, знаєш! З якого це часу ти почав не довіряти мені? Мабуть, хочеш, щоб я тобі довів, як починається і чим вона кінчається? Ти забув, як я хворів і що я мене була не яка-небудь, а фолікулярна ангіна.

— Вперше чую, — байдуже відповів він, — і про твою ангіну, і про те, що ти собі гланди виривав.

— Ну, як не віриш, то послухай. Перш за все, — я присунувся до нього ближче, — лікар отут мадає, чи не напухли мигдалики. Коли пересвідчується, що вони тебе є, каже: «Можна різати». Чудові гланди! Є за що схопити. Після цих слів тебе садять на крило, прив'язують, а потім обмотують білим прострадлом і кладуть на нього клейонку...

(Закінчення на 4-й стор.)

1975-й — РІК ВИСОКОЇ ЯКОСТІ ПРОДУКЦІЇ

Цими днями редакція звернулася до директора Полтавського УВП-2 Миколи Васильовича Пещерина з проханням відповісти на ряд запитань.

— Миколо Васильовичу, наближається кінець першого місяця завершального року дев'ятої п'ятирічки. Чим характерний початок роботи металістів в новому році?

— Насамперед, хочеться сказати, що колектив Полтавського УВП-2 добре попрацював торік, і це є надійною запорукою, того, що дев'яту п'ятирічку ми не тільки виконаємо, але й значно перевиконаємо. Про це ж свідчить і те, що колектив нашого підприємства одностайно схвалив звернення трудівників Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» до всіх колективів УВП та виробничих об'єднань, до всіх членів Українського товариства глухих, опубліковане в минулому номері газети.

Включаючись у соціалістичне змагання за дострокове виконання виробничого плану 1975 року, — говорили виступаючи на заводському мітингу, — полтавчани, як і кияни, докладуть усіх зусиль, аби ознаменувати завершальний рік дев'ятої п'ятирічки — переддень XXV з'їзду КПРС ударною працею, значним підвищенням ефективності виробництва і якості продукції.

— Які колективи УВП взяв соціалістичні зобов'язання на 1975 рік?

— За нашими зобов'язаннями річне завдання з реалізації продукції буде виконано 25 грудня і до кінця 1975 року буде реалізовано продукції понад план на 36 тисяч карбованців.

— Хто на сьогодні веде перед у соціалістичному змаганні між цехами та дільницями підприємства?

— Попереду, як і торік, йде колектив механічної дільниці, очолюваний Петром Опанасовичем Ішенком.

— Що ви можете сказати про асортимент виробів та боротьбу за підвищення якості продукції, яку випускає підприємство в 1975 році?

— Цього року металісти нашого УВП випускатимуть електромагніти ЕД-5 та ЕД-6. Крім того, за кооперативними угодами ми виготовляємо також металофурнітуру для Бродівського УВП, крани бітумні, форсунки і клемкоробки для Кременчуцького заводу «Дормаш».

Щодо боротьби за поліпшення якості продукції в колективі скажу одне: ми дбаємо про те, щоб уже 1975 рік став роком виключно високої якості продукції.

У НАШИХ ДРУЗІВ БІЛОРУСІВ

ПОЧИН ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ

Колектив Брестського УВП з піднесенням сприйняв Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу. Вступивши у завершальний рік п'ятирічки, колектив підприємства бачить свій обов'язок у тому, щоб на основі повнішого використання внутрішніх резервів і науково-технічного прогресу добиватися більшої ефективності виробництва, розширення асортименту і поліпшення якості товарів народного вжитку.

Виконавши достроково, 17 грудня, виробничий план визначального року п'ятирічки, колектив УВП додатково в рахунок білоруського надпланового мільярда виготовив продукції більше як на 100 тисяч карбованців. Кожний другий робітник завершив особисту п'ятирічку. Високих виробничих показників добилися швачки М. Б. Рахуба, В. Г. Суханова, М. М. Сенькіна, взуттєвники — В. С. Шкутник, С. І. Мисієвич, С. О. Жук та інші. Особливо відраділих результатів досяг колектив взуттєвого цеху. При плані 37000 виготовлено 48385 пар взуття.

Відповідаючи ділом на Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, колектив підприємства намітив високі рубежі у завершальному році п'ятирічки. На мітингу, який відбувся, трудівниками УВП одностайно було прийнято виробничу програму 1975 року, і по найважливіших показниках завершити її до 25 грудня. Прийнято й зустрічний план по виготовленню продукції народного вжитку на суму 24 тисячі карбованців.

На підприємстві шириться підготовка до 30-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Першими на ударну трудову вахту стали учасники війни швачки М. В. Дмитрієва, Т. Ф. Баракіна, робітники — Р. Є. Шалигайло, П. М. Євсєєв, Д. П. Чекмарьов, взуттєвник П. Я. Шлюпкін та інші. За їх пропозицією всі трудові тижні до Дня Перемоги оголошено ударними.

Почин ветеранів війни і праці підтримала молодь. Комсомольці Тамара Тадра, Михайло Полуянович, Оля Куст, Катерина Бусько, Світлана Козел змагаються за прикладом москвичів під гаслом «За себе і того хлопця!».

З перших днів завершального року взято хороший старт і колектив підприємства повний прагнення виконати взяті соціалістичні зобов'язання.

І. МАЛАШУК.

На Черкаському учбово-виробничому підприємстві працюють з 1958 року. Прийшов сюди учнем виробничого навчання. Все почалося з малого: працював столяром, бригадиром, а ось уже більше десяти років — майстром механічно-пресувальної дільниці.

Все моє життя пов'язане з підприємством, з колективом. На нашій дільниці працює п'ятдесят чоловік. Більшість з них — передовики виробництва, ударники комуністичної праці, правопланові соціалістичного змагання. Високі показники при хорошій якості продукції мають пресувальник І. Москаленко, верстатники М. Андрієнко, Ю. Кошель та інші. Своєю самовідданою працею вони являються прикладом для інших.

Колектив у нас дружний, живемо і працюємо за принципом: «Один за всіх, — всі за одного!». Ми розуміємо, що від якості продукції, яка виходить з нашого цеху, залежить в решті, якість меблів. Враховуючи це, ми передаємо у складальний цех деталі високої якості.

Соціалістичні зобов'язання колектив дільниці виконав достроково. В минулому році зекономили дев'ять кубометрів пиломатеріалів, вісім з половиною — фанери. У поточному році зобов'язалися зекономити сировини на три тисячі карбованців, продукцію здавати з першого пред'явлення.

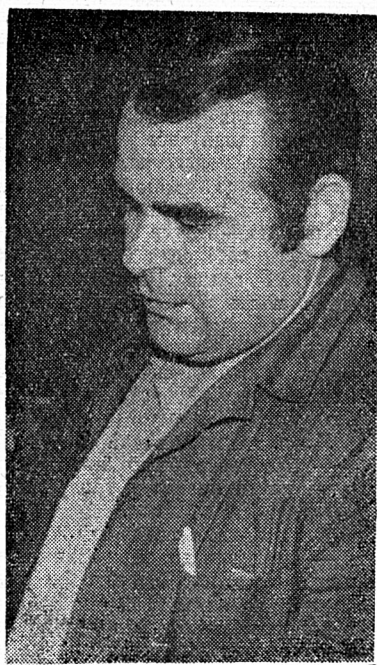
ДРУЖНИЙ КОЛЕКТИВ

Дружба в колективі — велика сила, вона благотворно впливає на окремих робітників, які ще несумлінно ставились до своїх обов'язків. Контроль та постійна виховна робота з пресувальником В. Лавриненком дали добрі наслідки: робітник став дисциплінованим, намагається внести і свій трудовий доробок в наш колектив. Сьогодні він — передовик виробництва, і ми гордимся цим. Це ж саме можна було б сказати і про верстатника П. Плахотнюка, який в минулому несумлінно ставився до виконання своїх обов'язків. Тепер все змінилось на краще.

Нещодавно, обговоривши Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу, колектив механічно-пресувальної дільниці взяв підвищені соціалістичні зобов'язання. Ми впевнені, що дотримаємо свого слова. Запорука тому — наша робітнича честь, дружний та злагоджений колектив.

І. ЦИХОВСЬКИЙ,
майстер механічно-пресувальної дільниці
Черкаського УВП.

На фото: І. Н. Циховський.
Фото М. ГОРИДЬКА.

ПІДВИЩУВАТИ ПРОДУКТИВНІСТЬ ПРАЦІ, ПОВНІШЕ ВИКОРИСТОВУВАТИ ТЕХНІКУ

Відомо, що головні фактори, які визначають рівень культури виробництва, — передова технологія, чітка організація праці, механізація і автоматизація виробничих процесів, створення умов для плідної праці.

На Львівському учбово-виробничому підприємстві № 1 питанню підвищення культури виробництва приділяється велика увага. Про це яскраво свідчать і здобутки колективу УВП з початку п'ятирічки. Адже умови праці, замість важкої ручної праці механізованою, впровадження нової техніки позначається й на підсумках роботи трудівників. Так, наприклад, з початку п'ятирічки на підприємстві зекономлено фурнітури на суму 4210 карбованців. Тканини за цей же період на — 19876 карбованців. За рахунок чого ж досягнута така економія? Перш за все, за рахунок раціональних розкладок та зменшення витрат при настиланні, а також за рахунок впровадження більш удосконаленого обладнання.

Силами механіків УВП проведена модернізація машин 508 та 51 класів. Освоєно швейні машини 797 класу — 40 штук, 408 класу — 10 штук, прасувальні преси ГП-2,5 — 8 штук, а також велику кількість засобів малої механізації, які застосовуються майже на кожній технічній операції.

В наслідок — рівень механізованої праці з початку п'ятирічки підвищився і складає зараз 80 процентів.

В той же час, поряд з організацією швейних потоків і впровадженням нових машин, проведено велику роботу по реконструкції і

оснащенню новим обладнанням підготовчо-закрійної дільниці, від якої залежить ритмічна робота всього підприємства. На УВП вперше, в швейній практиці були застосовані преси для виробу твердих прокладок у комірці сорочок та ряд інших пристосувань.

На підприємстві велика увага приділяється успішному вирішенню питань наукової організації праці. Згідно з планами НОП протягом минулого року на підприємстві встановлено два промірні верстати продуктивністю 4,0 тисячі метрів тканин за зміну.

Варто зупинитися і на такому важливому питанні культури виробництва, як благоустрій на УВП. Добре благоустроєна територія підприємства, чудові умови у цехах та на дільницях. У підготовчому цеху, наприклад, де працюють в основному жінки, колектив докладає всіх зусиль у додержанні чистоти і порядку. Всюди квіти, на вікнах штори, добра вентиляція. Хоч колектив цеху невеликий, всього 10 чоловік, але славиться він своїми передовиками, серед яких Т. Луцук, С. Несетер, М. Чулик та інші. Думається, що їм в роботі в значній мірі допомагає не тільки досвід і майстерність, але й умови, які поліпшують їх працю.

Говорячи про культуру виробництва, не можна забувати і про активну участь у заходах з цього питання всього колективу підприємства. Про це свідчать і «Дні охорони праці», які завжди проходять на високому рівні.

Зрозуміло, що освоєння нової техніки (до речі, тільки у 1973—1974 роках було встановлено 22 одиниці) потребує висококваліфікованих майстрів своєї справи. З метою надання трудівникам теоретичних знань на підприємстві обладнано технічний кабінет, де проводяться заняття з техніки безпеки, практичне навчання робітників.

Освоюють нову техніку на УВП передові робітники, ударники комуністичної праці О. Кись, яка працює в рахунок 1976 року, «Майстри — золоті руки» швей А. Поліщук, А. Муць та інші.

Завершальний рік дев'ятої п'ятирічки колектив Львівського учбово-виробничого підприємства № 1 розпочав з великим трудовим

НОВИЙ ФІЛЬМОСКОП

МФ-75 „ГНОМ“

Відповідно до рішення президії ЦП УТОГ № 177 від 25 липня 1974 року колектив Проектно-конструкторського бюро УТОГ розробив ескізний проект фільмоскопа МФ-75 «Гном». Цією розробкою передбачається замінити застарілу модель фільмоскопа МФ-66 «Світлячок», яку випускає Харківське УВП-1.

У новій конструкції враховані всі зауваження, які були висловлені на адресу попередніх конструкцій фільмоскопів, враховані рекомендації республіканського оптово-промислового ярмарку товарів культурного призначення, який відбувся у березні 1974 року у Дніпропетровську.

Нова конструкція, у порівнянні із «Світлячком», менш металомістка, спрощена конструкція пластмасових деталей і їх загальна вага, значно скорочена кількість кріплень деталей і їх номенклатура.

Понижуючий трансформатор, який встановлений в закритій основі, і ізолювані струмоведучі частини та проводка забезпечують безпеку експлуатації, виключають можливість поразки оператора електричним струмом при експлуатації та ремонті фільмоскопа.

У новій конструкції застосована оптика уніфікована з недавно випущеним у ПКБ фільмоскопом МФ-74 «Вогник», що дозволяє налагодити виробництво без додаткових затрат.

Стрічкопротягувальний механізм, трансформатор і ряд інших

ентузіазмом. Шириться соціалістичне змагання у цехах та на дільницях підприємства. За взятими соціалістичними зобов'язаннями план п'ятирічки колектив зобов'язався виконати 28 листопада. Фактично колектив УВП має можливість план з реалізації продукції виконати 22 липня, приблизно на півроку раніше наміченого строку.

Т. СМОЛЯР.

деталей «Гнома» теж уніфіковані з «Вогником». Конструкція фільмоскопа передбачає його виготовлення, в основному, із сталі товщиною 0,5 і 0,8 міліметра, що значно знижує його вагу і скорочує асортимент матеріалів, які застосовуються.

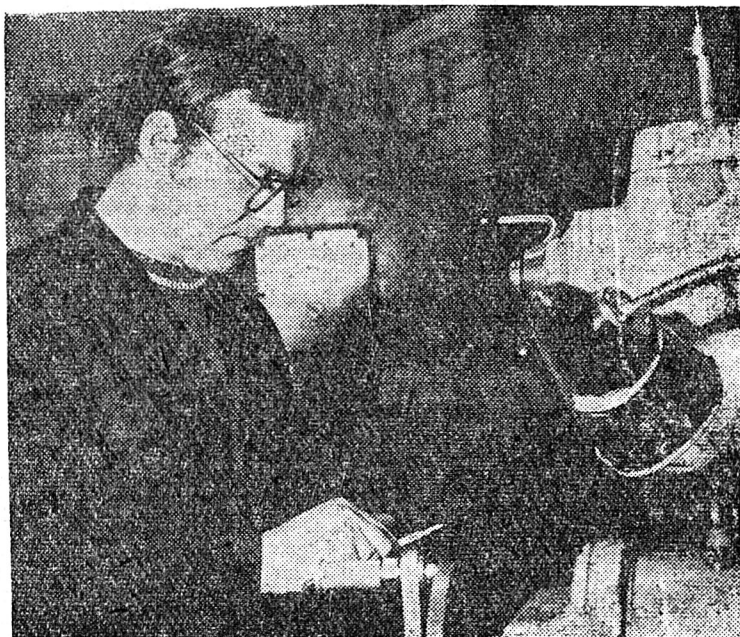
Основа фільмоскопа «Гном» встановлюється на підставці із пластмаси, в яку вмонтований вузол підйому. На шнурі для підключення фільмоскопа монтується прохідний вимикач, який дозволяє вимикати фільмоскоп, не виймаючи шнура із розетки.

Фільмоскоп МФ-75 «Гном» відповідає сучасним вимогам технічної естетики, технологічний у виготовленні, зручний і простий в експлуатації. Складання корпусу фільмоскопа з основою виконується підгинанням лапок, а не зварюванням — це дозволяє наносити захисно-декоративне покриття різних кольорів на основу, корпус і кожух, все це разом із красиво оформленою етикеткою надає фільмоскопу приємний товарний вигляд.

Позитивні відгуки про новий фільмоскоп МФ-75 «Гном» одержані від заводу-виготворювача, Харківського УВП-1, Харківської торгової бази і технічної ради ПКБ УТОГ.

Найближчим часом фільмоскоп МФ-75 «Гном» буде розглянутий республіканською художньо-технічною радою ЦП УТОГ.

А. ЛУКОВСЬКИЙ,
В. ЩЕТИНІН,
інженери ПКБ УТОГ.

Ударник комуністичної праці, профорг цеху, фрезерувальник Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» Ігор Шумілін достроково виконав завдання особистої п'ятирічки.

Фото О. МАРКОВСЬКОГО.

ГЛАНДИ

(Гумореска)

— А клейонка для чого? — а недовірою запитав він.

— Як для чого?... — розсердився я. — Давай все по порядку. Приходить медсестра, бере шприц. От з такою приблизно голкою, як оце, — я показав йому в'язальну шпильку, — тільки значно тоншу. Розтуляє тобі рота і вводить новокаїн. У гланду. Спочатку в одну, а потім у другу... О, щоб не забув, записуйся на чергу одним з перших: бо останньому чомусь завжди лишається новокаїну на одну гланду... Другу виривають без уколу. Уявляєш?

Митя заплющив очі.

— Від цього болю хочеться по стелі рачки лазити й гризти штукатурку. Ти слухаєш?

Митя хитнув головою.

— Це дуже добре, що ти надумав порадитись. Тепер тобі те, що переніс я, не загрожуватиме. Бо, по-третє, останньому йти погано ще й ось чому: в хірурга за змїну так втомлюються руки, що решті він уже не відкушує, а просто вириває гланди. З м'ясом. Звідси, мабуть, і вислів «рвати гланди».

Добре, коли міцна, а коли вона крихка? Буває, хірург смикне, а шматок у роті залишається. Ну, тобі про це турбуватися нічого. У тебе гланди міцні, я думаю. Ти ж у нас, як дуб. Та й серце воляче маєш. Така операція для тебе — забавка.

У цей час до дверей навшпиньки підійшла Людмила.

— Слухає? — Запитала одними губами.

Я кивнув головою: «Мовляв, ще й як! Навіть очі заплющив». Людмила вдячно махнула мені рукою і щезла на кухні, звідки доносились приємні пахощі смажених.

— А от у мене, — вів далі я, — гланди виявилися, відверто скажу, слабенькі. Лікар смикнув, щось хлюпнуло. Я з переляку закинув навзаки голову, а кров у горлянку пішла. А там як забувало. Ледве не заснув. Ти, Дмит-

ре, не спиш? Уважно слухай. Та це не найстрашніше. Найстрашніше, коли хірург побачить, що півгланди відірвав. Отут треба мати силу волі — не затуляти рота. Якраз переді мною зайшов до кабінету один пацієнт. Йому старий як рвонув, а шматок залишився... Почав хірург шукати його в роті чи в горлі навпомацки. Ну, видно, десь штрикнув пацієнта у таке місце, що той не витримав і хірурга по пальцях. Зубами. Лікар руку до себе, а пінцет у горлі залишився. Поки вони йому розтуляли вдруге рота, пацієнт проковтнув пінцета. Ти зрозумів, у чім суть? Нізащо не затуляй рота, бо пінцета, як устрицю, проковтнеш і не оглянешся.

Людмила знову виросла у дверях. Глянула на Дмитра. Він лежав, як дитина після купелі... Людмила підбадьорила мене поглядом, ніби кажучи: «Молодець! Я завжди знала, що ти на нього маєш вплив».

— Так от слухай далі: на хірургові піт градом, медсестра між зуби хворому силкується ложечку просунути. Нарешті, це їй вдається, однак пацієнт і ложечку за пінцетом проковтнув. А ложечка срібна! В інвентарній книзі записана. Має свій номер, та й у лікарні якраз перевірка наразилася. Потягли нещасного на рентген.

Просвітили. Інструменти на місці. В шлунок. Через тиждень бідолаху поклали знову на операційний стіл. Розпороли живота... Ти чуєш? Нізащо не затуляй рота!.. Витягли шлунок... Розпороли. Мац там, мац тут. Нема пінцета, немає ложечки. Хірург перелякався. Мабуть, інструменти вийшли самі по собі, подумав і негайно зашив назад і шлунок і живота. Знову бідолаху на рентген. А тут, як кажуть, «чим далі в ліс, тим

більше дров». Просвітили, глянули... Рентгенолог зразу ж знепритомнів. У пацієнта всередині, крім згаданих інструментів, ще й ножиці помітили. Хірург, виявилось, по своїй неуважності їх там залишив. А пінцет якимось чином у дванадцятипалій кишці опинився. Почали нещасного відгодовувати. Переливання крові зробили. Готували до третьої операції.

Пацієнт благав виписати його. Доводив, що у нього шлунок, мов у страуса, цвяхи перетравлює. Та хірург не погоджувався: ножиці теж мали свій інвентарний номер. Словом, потягли бідолаху втретє на операцію, і що ти думаєш? Вижи. Витягли і пінцет і ножиці. З срібної ложечки тільки держачок залишився. Решту шлуночка кислота з'їла. Правда, під час операції в живіт йому зашили швейцарський будильник. З неіржавіючої сталі. Але вчетверте хворого на операцію не тягли. Будильник був власністю хірурга, і той залишив його пацієнтові на згадку. Кажуть, що й досі рівно о сьомій будильник дзвонить. Самозаводний! А ти гланди боїшся вирвати... Ти чуєш, Митю?..

Митя не чув. Я глянув на нього і побачив, що його груди більше не нагадували ковальських міхів, а сам Дмитро лежав, наче вилитий з вошини. Я прислухався. Він не дихав. Пульс ледве прохлюпувався. Людмила з словами на очах метнулася по «швидку»...

Дмитра відходили. Але скажіть, хто міг подумати, що в такого велетня таке недолуге серце? Його схопив інфаркт. Тепер лікарі не радять йому навіть гланди виривати. Кажуть, серце кволе. А за день до цього запевняли, що з таким серцем можна двісті років жити і будь-яку операцію перенести. Хто тепер цих лікарів зрозуміє?! У них завжди «сім п'ятиць на тиждень».

Олег ЧОРНОГУЗ.

МАЛЕНЬКА

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ

СЕРЕД КНИГ

Прихильники спорту завжди з радістю зустрічають чергову книжкову новинку в своїй галузі, бо сподіваються почерпнути для себе багато нового, цікавого. Не виключенням і це видання. Воно привертає увагу відразу. На червоній титульній сторінці — фотографія одного з найпочесніших призов у вітчизняному футболі — Кубка СРСР. Беремо в руки, перегортаємо. Численні кольорові фотографії, діаграми, таблиці, інтерв'ю, замітки, усмішки обіцяють на цікаве побачення. І ми не помиляємося. Спортивний календар 1975 року, що вийшов у московському видавничій політичній літературі, захоплює з першої ж сторінки. Що підготував нам, приміром, лютий?

Дізнаємось про основні ювілеї у політичному і спортивному житті країни. Увагу привертає фотографія колишнього чемпіона країни з ковзанярського спорту Анатолія Капчинського. Поруч замітка про безсмертний подвиг у важкому бою з німецько-фашистськими загарбниками мужнього героя-спортсмена, про те, що на батьківщині воїна, у Саратові, щорічно проводяться змагання ведучих скороходів на приз А. Капчинського. В замітці «Блискавка на льоду» мова йде про іншого видатного ковзняка — Євгена Гришина, про його спортивний шлях. З інтересом сприймаються матеріали про першу в світі високогірну штучну ковзанку в урочищі Медео, спогади заслужених майстрів спорту фігуристів О. Мішина, Т. Москвіної, штангістів Д. Іванова, А. Чуїжніна, Ю. Дуганова.

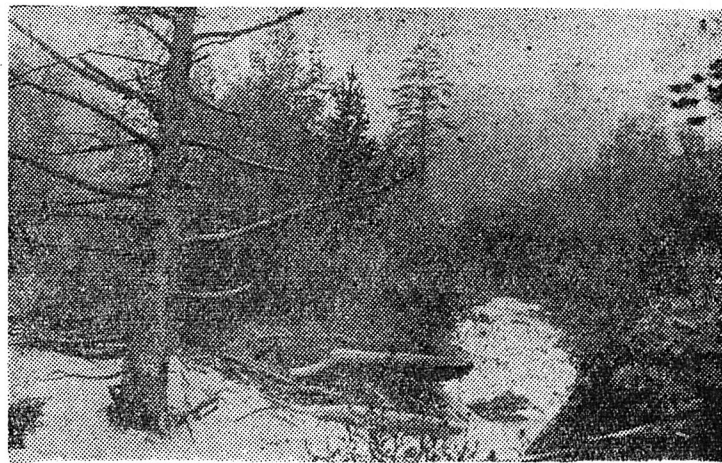
Знаходимо тут і поради лікаря, і способи носіння рушниць на полюванні, і як треба оснастити вудку для ловіння риби взимку.

Чимало цікавого читаємо у замітках під рубриками «З історії спорту», «Поради майстрів», «У наших друзів», кілька приємних секунд переживаємо разом з художниками-авторами дотепних усмішок...

Не менш цікаво представлений і березень. Тут, крім численних заміток, в яких говориться про наших відомих гімнастів О. Корбут, Л. Бурду, С. Дюмідова, В. Клименка, про становлення і розвитку баскетболу, вміщені таблиці чемпіонатів з цих видів спорту, інформації про весняні спортивні моди.

У квітні набирає розгону на

М. ЧЕРНЕГА.

Лісова фантазія.

Фотоетюд О. КОВАЛЕНКО

НА СЦЕНІ ТРЕБА ЖИТИ

Чернівецький народний театр один з краших у нашому Товаристві. Його колектив має багатий досвід, свої традиції, свій почерк. Існує драматичний колектив з 1949 року. Зараз в ньому працює біля 30 чоловік.

Ось уже понад вісім років театром керує Микола Михайлович Котлярєвський. Сам в минулому актор, широко обдарована людина, Микола Михайлович добре обізнаний з таємницями сценічного мистецтва. Він добре знає хореографію, любить музику, працює над сценаріями, завжди вносить в них щось своє, відчуває прекрасне.

— На сцені треба жити, — говорить Микола Михайлович, — це підтверджує правдивість театрального мистецтва. — Спостерігаєш реакцію глядача і ясно бачиш, що вдалося, що слід доробити.

Колектив театру згуртований, талановитий. Спектаклі проходять з великим успіхом. А що може бути цінніше для акторів? Не залишає байдужим глядачів самобутня гра чудової актриси театру Марії Довгань. Її гра — саме життя. Правдиве відображення почуттів героїнь, вдумлива робота над ролями, все це забезпечує успіх актриси на сцені.

Вражає також гра Марії Танасчук. Емоційна, переконлива гра актриси свідчить про безумовну обдарованість. Не можна не сказати декілька слів і про молодшу актрису Р. Кушнір.

Після закінчення школи-інтернату Рая прийшла до драматичного колективу. Надзвичайно здібна, драматична Р. Кушнір в майбутньому, може стати хорошою актрисою.

50 років життя віддав театру Микола Михайлович. Він любить театр так, як може його любити людина до кінця віддана мистецтву. Не знає дрібниць у роботі вестран сцени. Завжди прискіпливо відноситься він до декорацій, продумує кожне своє слово, помічає у грі акторів найменшу нещирість відшліфовує кожну роль. Може завдяки вимогливості режисера, високої акторської майстерності досягли мистецтво В. Корда, характер виконання ролей Неллі Щетиніної, яскравий талант перевтілення В. Чистосердова, надзвичайна людяність Ф. Чепурного та інших акторів.

У 1970 році колективу театру було присвоєно звання Народного. Висока відзнака — за високу майстерність. Наприкінці минулого року дра-

матичний колектив закінчив роботу над спектаклем О. Канєвського «Старий рояль». У виставі звучать мотиви війни, які тісно переплітаються з сьогоденням. Яскраво показаний у спектаклі характер радянської людини, яку не спроможні знищити ніякі злі сили. Цю роботу колектив театру присвятив 30-річчю Перемоги радянського народу над фашистською Німеччиною.

Незабаром драматичний колектив Чернівецького Народного театру УТОГ розпочне роботу над спектаклем «Російські жінки». Це буде оригінальна постановка, в якій будуть використані твори Некрасова, Пушкіна, документальні дані. Думається, що актори театру справляться з цим завданням, зможуть переконливо відобразити на сцені захоплюючі події минулого.

Т. ВІНОГРАДОВА.

СКАРБИ ДОЛИНИ ЦАРІВ

Це відбулося 3300 років тому в Єгипті. Величезним човном, на західний берег Нілу перевезли труну з тілом рано померлого фараона Тутанхамона. На парусниках та весельних човнах везли чисельні скарби з золота та дорогоцінних каменів — речі, які належали фараону і його дружині. Все це розмістили у гробниці. Не вмістилась лише розкішна колісниця і її довелося розрубати на куски. З човнами поступили інакше — виготовили їх моделі. Потім успенальницю фараона наглухо замурували, щоб ніхто не зміг туди проникнути.

А нині скарби із гробниці фараона Тутанхамона виставлені у приміщенні Київського Державного музею українського образотворчого мистецтва УРСР. І ми маємо змогу їх роздивитися. Подумати лише, сама древня істо-

рія перенеслась з долини Нілу на берег Славутича.

І от ми на виставці... Вона, як доторкання до того далекого життя.

50 предметів з унікальної колекції скарбів увійшло до експозиції. Майже всі вони представлені зразками древньо-єгипетської культури. Це — тонко виконані і оздоблені листовим золотом статуї, різні предмети і символи царської влади. Ларець і тронне крісло з рельєфною золотою чеканкою, бумеранг із слонової кістки, складний стільчик, імітований під леопардову шкуру, вази і скульптурки з алебастру, який за тисячоліття став напівпрозорим.

Фараон Тутанхамон був одружений на дочці прекрасної Нейфертіті, юній Анхесенамон. Її зображення зустрічаються в сце-

нах, присвячених життю фараона. Ювелірі прикраси цариці теж входять до вищезгаданої колекції.

Кожна річ майстерно виконана давньоєгипетськими митцями. Вони виявили тонкий смак, відчуття матеріалу, знання законів ритмічності і декоративності. Вази та інші вироби, оформлені фігурками людей, звірів, рослинними та геометричними орнаментальними мотивами. Привертає увагу досконалість технічних прийомів при обробці благородних металів, каменю, дерева, високий рівень інкрустації, різьблення, кування і чеканки.

Але найбільшу цінність для історії являє собою золота маска фараона Тутанхамона, вагою біля дев'яти кілограмів. Це справжній шедевр портретного мистецтва. Обличчя молодого царя здається живим, сповненим юнацької безпосередності, ледь відчутного здивування. Маску увін-

чує смугастий головний убір, посередині його два символи царської влади: богиня Буто в образі змії і богиня Нехебет в образі шуліки. Очі і брови виконано за допомогою вставок із інших матеріалів. З високою ювелірною майстерністю зроблено «вкраплення» лазуриту, фаянсу, скла, кольорових емалей у відполіровану поверхню золотого листа.

На престол фараон Тутанхамон вступив дев'ятирічним хлопчиком. Та правив він недовго: фараон помер не маючи ще й 20 років.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20
телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського
общества глухих.

ІНДЕКС 60981. Київ, друк. КДВО УТОГ, зам. 1934—15382. 74 р.